ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΠΙΤΣΟΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΟΥΒΕΡΙΑΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΣΙΔΗΡΩΤΗΡΙΑ ΒΑΦΕΙΑ
Ἀθαράμηλος
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ
ΣΤΕΓΝΟ
ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ

Καθήκοντα τῶν πολιτῶν καὶ καθήκοντα τοῦ Κράτους

Τὸ τουριστικὸν πρόβλημα

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΝΕΣΤΩΡΟΣ ΠΛΑΠΟΥΤΑ — ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

Ὁ γράφων συνώδευσε φίλον ἐπιχειρηματίαν ἀπό τίς ἀνθινάβικές χῶρες σὲ τετραήμερον παραμονὴν εἰς ἕνα ἀπό τά νησιά τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου (ὀνόματα δὲν ἀναφέρω, προθύμως ὅμως θά τά ἀποκαλύψω ἐὰν ζητηθοῦν ἀπό τάς ἀρχάς).

Ἡ περιφέρεια εἶναι τελευταίως ἀνεπτυγμένη σέ τουριστικήν θέρετρον Πραγματικῶς ἡ ἀποψις εἶναι καλλιτέρα παρά ἡ περιγραφῆς. Ἤρεμος κόλπος, πεύκόφυτος ἡ παραλία, περισσότερα κτίρια καὶ ἀνοχεῖα νεόκτιστα.

Τό καλλίτερον ξενοδοχεῖον, ὅπου πενῆντα δωματίων, ὑπό ρυθμοῦ, ἐξαιρετικῆς καθαριότητος μᾶς ἐχρέωσε 140 δρ. διά δωμάτιον δύο κλινῶν. 20% ὀλιγώτερον διότι παρέμεινε ἕνας σὲ κάθε δωμάτιο. Ὅλα ἐφαίνοντο, καὶ πραγματικῶς ἦσαν θαυμάσια. Τήν ἀνωτέραν ὅμως ἡμέραν τῆς παραμονῆς, μετά τήν δεκάτην ἐστάλη τό ξενοδοχεῖον δὲν εἶχε καθόλου νερό. Τό ἑπόμενον ἐπί μείναμε ἄπλυτοι. Φανταστῆτε τούς κοινόχρηστους χώρους. Τό ξενοδοχεῖον ἦτο πεπλημμένον ἀπό ξένους τουρίστες. Τό αἴτιον; Χάλασε ἡ ἀντλία τοῦ ξενοδοχείου.

Τό νερό ἦλθε περίπου τό μεσημέρι. Τήν ἑπομένην νύχτα ἔλαβε τό ἴδιο. Πάλιν ἄπλυτοι πάλιν ἀθλιότης εἰς τούς κοινόχρηστους χώρους. Τό αἴτιον; Χάλασε, αὐτήν τή φορά, ἡ ἀντλία τοῦ μικροῦ ὑδραγωγείου τῆς πόλεως.

Τό φαινόμενον αὐτό εἶναι ἀδικαιολόγητον.

Ἡ πόλις ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νά ἔχῃ δύο ἀντλίες διότι ἑπόμενον εἶναι κάποτε νά χαλάσῃ ἡ μία. Καὶ τό Ξενοδοχεῖον ἔπρεπε νά ἔχῃ βοηθητικήν ἀντλίαν. Ὁ ὑπάλληλος μοῦ ὡμολόγησε ὅτι καί αὐτῆ τήν ὁποίαν εἶχαν ἦτο πεπαλαιωμένη. Περισσότερον δὲ ἀφοῦ συμβαίνουν διακοπές καὶ ἐλλείψεις νεροῦ, τό ξενοδοχεῖον θά ἔπρεπε νά εἶχε μίαν ἀποθήκην νεροῦ, (τεπόζιτο) μερικῶν χιλιάδων κιλῶν πάντοτε γεμάτην, ἔτσι ὥστε εἰς περίπτωσιν βλάβης τοῦ ὑδραγωγείου ἤ προσωρινῆς ἐλλείψεως νά χρησιμοποιεῖται γιά μερικάς τουλάχιστες ὧρες ἡμερησίως νερό ἀπό τήν ἀποθήκην αὐτήν.

Κατ' ἀρχὴν δέν θά ἔπρεπε ποτὲ νά ἀρχίσῃ ἡ τουριστική ἀξιοπρέπεια τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐάν δὲν ἐξασφαλίζετο πρῶτον ἐπάρκεια νεροῦ.

Οἱ ἀτέλειες αὐτὲς φαίνονται τόσον ἀπίστευτες ὥστε ἐόν τίς διηγηθῇ ἁπλῶς σέ ἕλληνα τοῦ ἐξωτερικοῦ οἱ ὁποῖοι ἐπεσκέφθησαν τήν πικράν αὐτήν πόλιν, θά σὲ θεωρήσουν ὁπωσδήποτε ψεύστην, ἤ τό ὀλιγώτερο ὑπερβολικόν.

Τέτοια συμβαίνουν πλεῖστα καὶ καθημερινῶς. Βεβαίως προκαλοῦν τήν δυσαρέσκειαν τῶν ξένων καὶ συνεπῶς καὶ τήν τουριστικήν δυσφήμησιν τῆς χώρας. Ἐν τούτοις εἶναι ἀσήμαντα σέ σύγκρισιν μὲ ἄλλα βασικά αἴτια τά ὁποῖα ἐμποδίζουν τήν τουριστικήν ἀνάπτυξιν.

Ὁ φίλος μου βόρειος ἐπιχειρηματίας μοῦ ἔλεγε ὅτι ἀπό τή χώρα του μεταβαίνουν εἰς τήν Ἰταλίαν κύματα χιλιάδων τουριστῶν. Ἡ Ἑλλάς τοῦ ἐφάνη πολύ καλλίτερη ἀπό τήν Ἰταλίαν εἰδικῶτεραγιάτους ἑξῆς λόγους. Φυσικά τοπία καὶ παραλίες ἀνώτερες τῶν Ἰταλικῶν. Ὁ κόσμος εὐγενέστερος καὶ πλέον φιλόξενος, δὲν ὑπάρχει ἡ ἐνόχλησις τῶν γυναικῶν, ἡ συχνοτάτη κλοπή ἀποσκευῶν ἀπό τά αὐτοκίνητα, τόν ἱκανοποίησε δὲ ἰδιαιτέρως τό γεγονός ὅτι ἕνας ξένος εὔκολα συνενοεῖται ἐδῶ διότι πλεῖστοι ὁμιλοῦν μίαν ξένην γλῶσσαν. Ὅσο γιά κόστος ζωῆς εὗρισκε τήν Ἑλλάδα κάτι τι φτηνότερη μολονότι καθώς μοῦ εἶπε ὑπάρχει ἀφθονία πανσιέν εἰς τίς ἰταλικές ἀκτὲς οἱ ὁποῖες προσφέρουν δωμάτιον, τρία καλά φαγητά μὲ τιμάς ἀπό 2000 λιρέτες ἡμηρεσίως περίπου 100 δραχ. μέχρι 5.000 λιρέτες περίπου 250 δραχ. Σέ αὐτό ὅμως δὲν ἀπέδιδε μεγάλων σημασίαν ὅσον εἰς τά προηγούμενα. Ἡ Ἰταλία καθώς μοῦ εἶπε γεμίζει ἀπό κόσμον καὶ αὐτή ἡ ὑπερπληθώρα κουράζει τόν ξένον ὁ ὁποῖος γυρεύει ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν.

Ὅταν τά λέγαμε αὐτά τρώγαμε πρόγευμα σέ ἕνα μικρό παραλιακό κέντρο. Ἰδού ἡ ρόδος ἰδού τό πήδημα εἶπε. Φρόντισε μὲ ἐπιχειρηματίας τῆς χώρας σου νά ἔλθουν ἐδῶ νά κτίσουν ἕνα ὡραῖο ξενοδοχεῖον ἑκατό δωματίων καὶ νά φέρνουν τουριστικές ὁμάδες. Ἡ Ἑλλάς ἔχει ψηφίσει νόμους πολύ εὐνοϊκούς γιά τήν ἐπένδυση ξένων κεφαλαίων σὲ τουριστικά ἔργα. Ἀπό τό Κράτος θά εὕρετε συνεργασία καὶ πολλές εὐκολίες. Ἀπέναντι ἀπό τὸ μικρό παραλιακό κέντρο ὅπου καθήμεθα ἤτανε ἕνα μεγάλο οἰκόπεδο. Νά ἐδῶ φέρ' εἰπεῖν εἶπα, μπορεῖ νά γίνῃ ἕνα θαυμάσιο ξενοδοχεῖο.

Σωστά ἀπάντησε, τί περίπου νά στοιχίζῃ αὐτός ὁ τόπος;

Φώναξα τόν ἰδιοκτήτη τοῦ κέντρου, ἕνα πολύ περιποιητικό ἐπαγγελματία. Αὐτός ὁ τόπος, ἐρώτησα, σὲ ποῖον ἀνήκει.

Σέ ἰδιώτη, ἀπήντησε.

Πωλεῖται; καὶ τί τιμή' πάνω κάτω ἔχει;

Ἐδῶ κύριε, ἀπήντησε, αὐτά τά οἰκόπεδα εἶναι ἀκριβώτερα ἀπό τά οἰκόπεδα στὴν πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας.

Ἡ συζήτησις μὲ τόν ξένον γιά ἐπενδύσεις ἐτελείωσεν.

Ἡ γῆ δὲν εἶναι ἐμπόρευμα τό ὁποῖον νά ὑπόκειται, ὅπως τό ὕφασμα, γυαλικά ἤ ἄλλα προϊόντα. Τοῦτο διότι ἡ ἔκτασις τῆς γῆς εἶναι περιωρισμένη, ἡ δὲ ἰδιοκτησία μονοπωλιακή. Εἰς τήν Ἑλλάδα μὲ τήν ἄνοδον τοῦ τουρισμοῦ (ἔστω καὶ μικράν κατ' ἀναλογίαν μέ ἄλλες χώρες) ὡρισμένες προνομιακές τοποθεσίες ὁρίζονται ἀπό κερδοσκόπους οἱ ὁποῖοι περιμένουν νά γίνουν μὲ τήν πώλησιν τῆς ἰδιοκτησίας των ἑκατομμυριοῦχοι. Κρατοῦν λοιπόν τήν ἰδιοκτησίαν των, ὑπολογίζοντες ὅτι ὅσο ἡ τοποθεσία αὐτή προοδεύει, τόσο αὐξάνει ἡ ἀξία της.

Ἐφ' ὅσον ὅμως ὅλοι σκέπτονται ἔτσι, αἱ ἀξιώσεις των εἶναι ὑπέρογκοι, προκύπτουν μεγάλες δυσκολίες διά τήν τουριστικήν ἄνοδον.

Τό κεφάλαιον τρέπεται πρός ἄλλες τοποθεσίες φτηνότερες μέν, ἀλλά ὄχι μὲ ποιότητα. Δηλαδή ἀντί νά ἀξιοποιοῦνται πρῶτον τά καλλίτερα διά τόν τουρισμόν μέρη ἀξιοποιοῦνται τά χειρότερα. Καὶ ἐάν ἀξιοποιηθῇ προνομιοῦχος τοποθεσία ἐπειδή τό κόστος τῆς γῆς εἶναι μεγάλο πρέπει ἤ νά γίνουν ἐγκαταστάσεις πολυτελείας, ὁπότε ἔχουμε ἀκρίβειαν κόστους διά τόν τουρίστα, ἤ νά γίνουν φτηνὲς καὶ ἐπιπόλαιες ἐγκαταστάσεις γιά νὰ πραγματοποιοῦνται κέρδη μὲ μικρότερες ἐπενδύσεις, δεδομένου ὅτι ἡ ἀγορά τῆς γῆς ἀπερόφησε τό μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐπενδύσεως.

Γενικῶς ὅμως λόγω τῶν ὑπερόγκων ἀξιώσεων, παρατηρεῖται ὅτι ἀντί ὁ ἐπειχειρηματίας νά δημιουργῇ τήν ἐπιχείρησιν καὶ νά πληρώνῃ φόρους εἰς τό Κράτος, τό κράτος ἐκ τῶν φόρων δημιουργεῖ τήν ἐπιχείρησιν καὶ τήν δίδει εἰς τόν ἐπιχειρηματίαν.

Αὐτή εἶναι ἡ αἰτία ἀπό τήν ὁποίαν ἐχτίσθησαν ὑπό τοῦ Κράτους τόσες ξενίες (ξενοδοχεῖα). Ὅσο δὲ τό κράτος χτίζει, τόσο ὑψώνονται αἱ τιμαί, τόσον γίνονται δυσκολώτεραι αἱ ἐπενδύσεις. Αὐτός ὁ φαῦλος κύκλος ἐμποδίζει τήν τουριστικήν ἀνάπτυξιν καὶ βλάπτει τήν ἐθνικήν οἰκονομίαν.

Εἰς τόν μηχανισμόν τῆς σημερινῆς οἰκονομίας ὑπάρχουν μέτρα καὶ σταθμά βγαλμένα ἀπό μελέτην καί παρατηρήσεις ἐπί χιλιάδων περιπτώσεων. Ὁ Ἕλλην ἰδιοκτήτης δὲν τά γνωρίζει αὐτά καὶ νομίζει ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι ὁ τουριστικός ὁμφαλός τῆς Εὐρώπης, καὶ ἡ ἰδιοκτησία του ὁ τουριστικός ὁμφαλός τῆς Ἑλλάδος. Ὀνειρεύεται πλούτη ἀπό τήν πώλησιν, πλούτη διά τούς κληρονόμους του ἀπό τήν αὔξησιν τῆς ἀξίας της. Ἡ ἀπληστία του αὐτή συνδυασμένη μὲ τήν ἐπιπέλαια πολιτικήν τοῦ κράτους εἰς τόν τουρισμόν ἔχει ἤδη προκαλέσει τρομακτικές ζημίες. Διότι ἐνῶ τό 1955 ἡ Ἑλλάς εἶχε τουριστικήν κίνησιν περίπου 200.000 τουριστῶν καί ἡ Ἱσπανία 3.000.000 Σήμερα ἡ Ἑλλάς δὲν ἔφθασε ἀκόμη τό 1.000.000 ἐνῶ ἡ Ἱσπανία ξεπέρασε τά 20.000.000 Καὶ ἐδῶ πρέπει νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τεχνικήν πρόοδον, δηλαδή δρόμους σιδηροδρόμους καί ἄλλα τεχνικά μέσα, ἡ Ἱσπανία εὑρίσκεται εἰς τό αὐτό περίπου ἐπίπεδον μὲ τήν Ἑλλάδα. Τό ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τήν Γιουγκοσλαυΐαν ἡ ὁποία ἀπό μηδὲν τουρισμό τό 1955 περνάει σήμερα τά 5.000.000

Μία ἐπιχείρησις ἀκινήτου περιουσίας, ξενοδοχεῖα, κτίρια, γραφεῖα, δὲν πρέπει κατά τούς αὐστηρά μελετημένους οἰκονομικούς ὑπολογισμούς νά ἀξίζῃ πιρεσσότερον ἀπό 10 — 12 φορὲς τό ἐτήσιον καθαρά κέρδος. Δηλαδή 8 — 10 τοῖς ἑκατόν ἐτησία ἀπόσβεσις. Ἐάν μάλιστα ἡ ἐπιχείρησις ἔγινε ἐν μέρει μὲ δάνειον τέκου 6% πρέπει νά στοιχίσῃ λιγώτερο ἀπό 10 φορὲς τό ἐτήσιον καθαρό εἰσόδημα. Μέ τίς ὑπέρογκες τιμὲς κόστους τῆς γῆς εἶναι ἀδύνατον νά προσελκυσθῇ κεφάλαιον εἰς τουριστικάς ἐπενδύσεις.

Τό κεφάλαιον εἶναι καί αὐτό ἐμπόρευμα καὶ ὑπόκειται εἰς τόν νόμον τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως. Σήμερα ὅλοι ἐξερουμε ὅτι ὑπάρχει μεγάλη ζήτησις κεφαλαίου ἀπό τίς χῶρες οἱ ὁποῖες εὑρίσκονται ὑπό ἀνάπτυξιν. Φυσικόν λοιπόν εἶναι νά προσελκύεται τό κεφάλαιον ἐκεῖ πού βρίσκει συμφερότερους ὅρους. Γι' αὐτό ἀκριβῶς ἡ Ἑλλάς ὑστερεῖ ἀπό ἀπόψεως ἐπενδύσεων ξένων κεφαλαίων σέ τουριστικά ἔργα.

Τῶρα θά ἐρωτηθῇ: Κατά ποῖον τρόπον δύναται νά παρεμβῇ τό κράτος χωρίς νά καταργηθῇ ὁ θεσμός τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ.

Ἀπό τοῦ 1930 ἤ μᾶλλον ἀπό τήν παγκόσμιον κρίσιν 1929—1935 ἡ κρατικὴ παρεμβασις διά τήν οἰκονομικήν ἰσορροπίαν καὶ ἀνάπτυξιν ὄχι μόνον εἶναι παραδεκτή ἀλλά ἔγινε ἐπιβεβλημένη. Εἰς τήν Ἑλλάδα ἐφαρμόζεται κατά διαφόρους μορφάς. Τιμαί ἀσφαλείας, ναμηλότοκα δάνεια, καθορισμός τιμῶν κλπ.

Πρέπει λοιπόν νά ἐπέμβῃ τό κράτος διά νά ἐξουδετερωθοῦν αἱ δυσκολίαι διά τήν τουριστικήν ἀνάπτυξιν.

Κύριε τό κράτος θά πῆ εἰς τόν κερδοσκόπον ἰδιοκτήτην, δὲν μπορεῖς νά κρατῆς ἀναξιοποίητον τόν τόπον αὐτόν. Εἶναι δικός σου. Μάλιστα, τό ἀναγνωρίζω αὐτό· Χτίσε ἕνα κατάλληλο διά τήν τοποθεσίαν σπίτι πρός χρῆσιν σου, ἤ, ἐάν νομίζεις ὅτι ὁ τόπος αὐτός ἔχει μεγάλην ἐμπορικήν ἀξίαν κτίσε ὄχι καλύβες γιά νά μαζώνῃς χρήματα, ἀλλά κατάλληλον ἐπιχείρησιν. Σοῦ δίδω μάλιστα χαμηλότοκον δάνειον. Ἐάν τίποτε ἀπ' αὐτά δὲν κάνεις, τότε θά σοῦ τόν ἀπαλλοτριώσω μὲ τιμήν τήν ὁποίαν ἐγὼ κρίνω λογικήν. Ἕνας ἄλλος τρόπος εἶναι ἡ φορολογία τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν ὥστε τό κράτος νά ὠφελεῖται τίν ὑπεραξίαν καί ὄχι ὁ κερδοσκόπος. Ἕνας ἄλλος ἀκόμη τρόπος τόν ὁποῖον εἶμαι βέβαιος ὅτι θά ἐφαρμόσῃ ἡ ἑταιρεία Λίττον εἶναι ἡ ἀπαλλοτρίωσις μεγάλης ἐκτάσεως πρίν χτισθοῦν τουριστικές ἐγκαταστάσεις. Διότι δὲν εἶναι ὀρθόν νά ξοδεύῃ τό κράτος, ἤ ἔστω καί τό ἰδιωτικόν κεφάλαιον μεγάλα ποσά διά τήν ἀξιοποίησιν μικρᾶς περιοχῆς καί μετά οἱ γύρω ἰδιοκτῆται νά ἐπωφελοῦνται τῶν ἔργων αὐτῶν.

Ὁ Τουρισμός εἰς τήν Ἑλλάδα νοσεῖ. Ὑποφέρει ἀπό τά ἀποτελέσματα τῆς μακροχρονίου φαυλοκρατίας, τοῦ λέγουν τά κατάλληλα στελέχη. Ὁ Ὀργανισμός τουρισμοῦ μιά νευραλγική ὑπηρεσία διά τήν οἰκονομικήν ἀνάπτυξιν εἶχε γίνει τό ἄντρον, τό καταφύγιον, εἰς μὲν τάς ἀνωτέρας θέσεις, τῶν ἀργομίσθων τῆς κοσμικῆς πολιτικῆς ἀριστοκρατίας, εἰς δὲ τάς κατωτέρας θέσεις τῶν μπράβων τῆς μικροπολιτικῆς.

Ἐνθυμοῦμαι πρό ἐτῶν μία ξένη δημοσιογράφος μοῦ εἶπε. Περίεργον, ἐνῶ τόσοι πολλοί Ἕλληνες ὁμιλοῦν ξένες γλῶσσες, ὁ κλητήρας τοῦ ὀργανισμοῦ τουρισμοῦ δὲν ἔξερει οὔτε μία λέξι καί τρομάζουν οἱ ξένοι δημοσιογράφοι νά συνενοηθοῦν μαζύ του.

Ἄλλη μία φορά εἰς τό ξενοδοχεῖον τῶν Πατρῶν Μαζέστικ ὁ μακαρίτης Ὀλυμπιονίκης Δημήτριος Τοφαλος μοῦ εἶπε γελῶντας.

Κύταξε τί φορεῖ αὐτός.

Θά εἶναι τρελλός ἀπήντησα γιά νά φορῇ πανταλόνι καί παπούτσι ἀλπινιστοῦ.

Ὄχι εἶπε, εἶναι ἐπιθεωρητής τοῦ τουρισμοῦ καί θέλει κάπως νά ξεχωρίζῃ.

Πρέπει λοιπόν ἡ κρατική τουριστική πολιτική νά ἀλλάξῃ κατά βάθος καί κατά πλάτος. Καί βάθος μὲν ἐννοοῦμεν τήν προσπάθειαν διά τήν ὕφεσιν ὅλων τῶν κερδοσκοπικῶν ἀπαιτήσεων αἱ ὁποῖαι παρακωλύουν τάς τουριστικάς ἐπενδύσεις τόσον τοῦ ἐντοπίου ὅσον καί τοῦ ξένου κεφαλαίου. Κατά πλάτος ἐννοοῦμεν τήν αὐστηράν κρατικήν ἐπιτήρησιν ὥστε τουριστικόν ξενοδοχεῖον τό ὁποῖον χρεώνει 100 δραχ. τήν ἡμέρα νά ἔχῃ πάντοτε ἀφθονίαν νεροῦ

Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα ἡ φωνή αὐτή νά μὴν εἶναι φωνή κραυγαλέα εἰς τήν ἔρημον.

ΝΕΣΤΩΡ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΣΑ ΕΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΥΤΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η ΕΛΛΑΣ ΔΙΕΦΥΓΕΝ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΝ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑ

Πρό 31 ἐτῶν, τήν 4ην Αὐγούστου 1936 στίς 12 τό μεσονύκτιον ἐλάμβανε χώραν ἕνα ἀλησμόνητον γεγονός διά τήν Ἑλλάδα. Καί τότε ἐκηρύδευσε τό ἔθνος νά μετεπηδήσῃ εἰς τόν κομμουνισμόν ἐξ αἰτίας τῆς πολιτικῆς τυφλωμάρας καί τοῦ ἀλληλοφαγώματος.

Διά τήν 3ην Αὐγούστου 1936 τόμεσονύκτιον εἶχε διοργανώσει τό ΚΚΕ πανελλαδικήν ἐργατοϋπαλληλικήν ἀπεργίαν διά τῆς ὁποίας θά ἐχαλαροῦτο κάθε ἐθνική δραστηριότης καί ὁ Κομμουνισμός θά ἐκήρυττε τήν ἐπανάστασιν τοῦ πεζοδρομίου. Ἀλλά τήν 12ην τοῦ μεσονυκτίου τά ὑγιᾶ στελέχη τοῦ στρατοῦ, καθοδηγούμενα ἀπό τόν ἀείμνηστο Ἰωάννην Μεταξᾶν, διά κεραυνοβόλου ἐνεργείας ἀνέκοπταν τά σχέδια τοῦ ἐπιδρομέως διασώζοντα τό ἔθνος ἀπό τούς ὄνυχας τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Τότε παρά τήν δικτατορικήν μορφήν τοῦ καθεστῶτος τῆς Ἑλλάδος οὐδείς διετύπωσε οἱανδήποτε κατηγορίαν πλήν, φυσικά τῶν κομμουνιστῶν. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἐχειροκρότησε τοῦτο.

Αἱ ἡμέραι πού ἠκολούθησαν μετά τήν 4ην Αὐγούστου 1936 εἶναι γνωσταί.

Ἡ Ἑλλάς χωρίς τήν οἰκονομικήν βοήθειαν κανενός εἶδε ἡμέρας εὐημερίας. καί ἐθνικῆς ἐξάρσεως καί προητοίμασε τό ἔθνος διά βαρυτέρους ἀγῶνας.

Αἱ ἐξαγωγαί καί εἰσαγωγαί μας ἐλειτούργουν θαυμασίως καί τά δημόσια ταμεῖα ἦσαν γεμᾶτα. Τά ἡμερομίσθια καί οἱ μισθοί εἶχον προσαρμοσθῆ πρός τήν ζωήν. Καί τό ἐμπορικόν μας ἰσοζύγιον ὄχι μόνον ἦτο κεκαλυμμένον ἀλλά εἴχομεν λαμβάνειν ἀπό Γερμανικά Κλήριγκ ἕνα δίς ἑκατομμύριο διακόσια ἑκατομμύρια δραχμάς.

Ἐσπάρησαν ὅλα τά Ἑλληνικά βράχια μὲ σιτάρι καί ὁ ἀγροτικός κόσμος εἶδε ἡμέρας χαρᾶς. Ἀνεπτύχθη τό αἴσθημα τῆς ἐθνικῆς μας Ἀμύνης καί ὅταν ἐπέστη ἡ στιγμή εὑρέθημεν πανέτοιμοι καὶ ἡνωμένοι, πλήν ὀλίγων, νά ἀμυνθῶμεν κατά τῆς φασιστικῆς ἐπιδρομῆς.

Τότε μόνοι καί ἀπομονωμένοι στό μικρό μας χῶρο προσεφέρθημεν στό βωμό τοῦ συμμαχικοῦ ἀγῶνος καί μὲ μικράν βοήθειαν τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἴπαμε τό ὄχι στόν ἐπιδρομέα καί ἐθαυματουργήσαμεν κρατοῦντες ἐπί 6 μῆνας τίς λεγεῶνες τοῦ φασισμοῦ μακράν τῆς Ἑλλάδος. Ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης τότε ἔμεινε ἔκθαμβος πρό τοῦ Ἑλληνικοῦ θαύματος. Ἡ δὲ σύμμαχος τότε Ἀγγλία διά τοῦ στόματος τοῦ Πρωθυπουργοῦ της ἔρραινε μὲ ἀνθόλογα τήν Ἑλλάδα καί ὑπεσχετο πολλά. Οἱ Ἀμερικανοί ἤρώτων; Τί εἶναι οἱ Ἕλληνες: Καί ὁ Πρόεδρος Ρούσβελτ ἀπήντα ὅτι «Οἱ Ἕλληνες εἶναι Λεωνίδαι». Ἀντιμετωπίσαμεν τήν λαίλαπα τοῦ πολέμου μὲ τάς οἰκονομικάς μας δυνάμεις καί εὑρέθημεν μὲ περίσσευμα χρυσοῦ 50.000 λιρῶν, φυγαδευθέντος εἰς Ἀμερικήν καί ἡ νομισματική κυκλοφορία μας δυνατότης ἦτο θαυμασία.

Τήν ἐποχήν ἐκείνην ἡ Ρωσσία ἦτο σύμμαχος τοῦ φασισμοῦ, εἶχε ὑπογράψει σύμφωνον μὲ τήν Γερμανίαν μή ἐπιθέσεως, καί ἔδιδεν ἐντολήν εἰς τά κομμουνιστικά συνδικάτα τοῦ Ἀμπατιέλου καί σαμποτάρουν τόν ἀγῶνα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου καί νά ἀδρανήσουν διά τά γεγονότα τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλλάς ὅμως ἐκράτησε γερά ἐπί ἕξι μῆνας καί ἔδωσε τόν χρόνον εἰς τήν Ἀγγλίαν νά ἀντιμετωπίσῃ τήν πρώτην φάσιν τοῦ πολέμου. Καί εἰς τήν Ρωσσίαν τήν καθυστέρησιν τῆς Γερμανικῆς ἐπιθέσεως ὅπερ ἦτο καί ἡ σωτηρία της.

Ὅταν πλέον ἔπειτα κάτω ἀπό τό βάρος ὑπερτέρων δυνάμεων ὑπέκυπτε καί αἱ Γερμανικαί φάλαγγες εἰσωρμοῦσαν καί ἔφθανον εἰς τά Δαρδανέλια ἐπήρχετο ῥῆξις μὲ τήν Ρωσσίαν καί τά Γερμανικά τηλεβόλα ἐστρέφοντο κατά τοῦ Ρωσσικοῦ μετώπου ὁ ραδιοφωνικός σταθμός τῆς Μόσχας τήν 20ην Ἰουνίου 1941 ἔδιδε τό σύνθημα, «Προλετάριοι ὅλου τοῦ κόσμου, ἑνωθῆτε». Τό σύνθημα τοῦτο ἡ Ἑλλάς τό πλήρωσε πολύ ἀκριβά κατά τίς μαῦρες ἐκείνες ἡμέρες. Οἱ προλετάριοι τῆς Ἑλλάδος ἐπί ἴτη βάσει προκαταρτισθέντος ἀπό πολλῶν ἐτῶν συγκεκριμένου σχεδίου ξεσηκώθηκαν μὲ τό σύνθημα «Τώρα ἤ ποτέ».

Ἐνθυμοῦμαι τότε ὅτι ἡ πρώτη των ἐνέργεια ὡς ὅτου ἀνδρωθοῦν καί ἐξοπλισθοῦν ἦτο ἡ συκοφάντησις τῶν μονίμων ἀξιωματικῶν ὡς ριψάσπιδων του Ἀλβανικοῦ μετώπου διά νά μειώσουν τό κῦρος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ μόνου δυναμισμοῦ διά τάς ἐθνικάς περιστάσεις εἰς τά ὅμματα τοῦ λαοῦ καί νά ἡγηθοῦν οἱ προλετάριοι ὡς ἐθνικοί προστάται. Κατασυκοφαντοῦντες καί προδίδοντες κάθε ἐθνικόν στοιχεῖον κατώρθωσαν νά καταλάβουν τή ἀρχήν εἰς ὑπαιθρον καί, διά τρόμου, φόνων καί καταδόσεων εἰς τόν ἐχθρόν ἤρχισαν τό μακάβριον ἔργον των. Ὅπου ἀξιωματικός, ὅπου ἀλήθεια ἐθνική ἐκτυπῶντο ἀνηλεῶς μὲ τά φριχτότερα μέσα. Ἐγέμισαν τά φαράγγια καί αἱ καταβόθραι τῆς Ἑλλάδος ἀπό πτώματα ἀθώων Ἑλληνοπαίδων καί πρό πάντων τῆς ἀγροτιᾶς. Δέν ἐφείσθησαν οἱ βάρβαροι ἐπιδρομεῖς οὔτε τῶν νηπίων. Ἀκόμη καί τά γυναικόπαιδα τοῦ Βαλτετσίου ἐσφαγιάσθησαν σάν ἀρνιά καί ὁ λαός εὑρέθη ἐν μέσῳ δύο ἀπειλῶν: Τῶν κατακτητῶν, καί τοῦ αἱμοβόρου καί ἀπαισίου κομμουνισμοῦ. Ἀλλά ὁ ἑλληνικός λαός παρά τήν πεῖναν καί τή ἐξαθλίωσιν ἀντεστάθη γενναίως καί κατά τῶν δύο. Ἄοπλος καί χωρίς ἀρχηγούς ἔδωσε τή μάχην μὲ προτεταμένα τά στήθη καί μὲ τήν κραυγήν «Κομμουνισμὲ δὲν θά περάσῃς» ἐνίκησε. Τιμή καί δόξα εἰς τόν ὑγιᾶ ἐκεῖνον λαόν καί αἰώνια ἡ μνήμη τῶ μαρτύρων ἐκείνων πού ἔπεσαν διά τή πρώτην νίκην.

Ἀλλά ἡ ἐπίθεσις τοῦ Σλαβισμοῦ συνεχίσθη καί ἡ Ἑλλάς ἐπλήρωσε πολλά. Κάποτε ὅμως μὲ τήν βοήθειαν καί τήν ἐπιμονήν πρῶτον τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας ἀείμνηστου Τσῶρτσιλ καί ἔπειτα μὲ τήν βοήθειαν ὅλων τῶν συμμάχων μας καί τοῦ ἡρωϊκοῦ Στρατοῦ πού εἴχομεν δημιουργήσει ἐν τῷ μεταξύ, ἀπεμακρύναμεν τά Σλαβικά στίφη ἀπό τά ἅγια χώματα τῆς Πατρίδος μας. Ἔκτοτε μὲ τήν βοήθειαν τοῦ προγράμματος Τρούμαν, ἤρχισε νά ἀναδημιουργῆται κάτ ωάπό τήν συνεχή ἀπειλήν τοῦ Σλαβισμοῦ καί τῶν συνοδοιπόρων του ὅτι θά μᾶς ἔκαιον ἀκόμη καί τήν Ἀκρόπολιν ἡ Ἑλλάς καί ἐβάδιζε συνεχῶς πρός τά ἔμπρός μέχρι τό 1962. Τότε ἤρχισαν νά ἐμφανίζωνται διά τήν Ἑλλάδα χάρις εἰς τήν ἀδρανῆ πολιτικήν τῶν συμμάχων μας τά πρῶτα νέφη μὲ τόν ἰσχυρισμόν ὅτι ἔπρεπε νά ὑπάρχῃ συνύπαρξις κομμουνισμοῦ καί ἔθνους ὑπό τό πρῖσμα δήθεν ἑνός Δημοκρατικοῦ κανονισμοῦ, ἀλλά εἰς τήν οὐσίαν ὅμως ἑνός φαύλου καθεστῶτος μέσα εἰς τό ὁποῖον ἡ κομμουνιστική διείσδυσις καί δραστηριότης εἶχε καταργήσει κάθε σεβασμόν πρός τάίδεώδη τῆς ἀληθοῦς δημοκρατίας.

Ἡ Ἑλλάς λόγω τοῦ ὅτι τά συνορά της διαχωρίζουν δύο Κόσμους ἀποτελεῖ ἕνα φρούριον δι ἀτήν δυτικήν Συμμαχίαν εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκει.

Τό 1918 τό φρούριον τοῦτο ἔδωσε τή νίκη εἰς τούς Συμμάχους καί τό 1940—41 ἔδωσε καί πάλιν τήν νίκην εἰς φίλους καί εἰς σημερινούς ἐχθρούς. Τό φρούριον τοῦτο ἠπειλήθη πρός στιγμήν διότι αἱ πύλαι του εἶχον ἀφεθῆ ἐλεύθεραι εἰς τόν ἀναρχισμόν, ὁ ὁποῖος τήν φοράν αὐτήν εἰσέδυεν εἰς τό φρούριον μὲ κλάδον ἐλαίας καί ὑπό τά ὅμματα τῆς ἐσωτερικῆς καί ἐξωτερικῆς πολιτικῆς εἶχε δέ καταλάβει ὅλα τά ἐπίκαιρα σημεῖα τῆς ἐθνικῆς δραστηριότητος καί ἀμύνης καί ἦτο ἕτοιμος νά ἀνατινάξῃ εἰς τόν ἀέρα πᾶν ὅ,τι ἐλέγετο Ἑλλάς καί Δυτική Συμμαχία.

Τήν 12ην ὅμως ὥραν ὅπως καί τότε τά στρατευμένα παιδιά τῆς Ἑλλάδος μὲ στιβαρούς ἀρχηγούς ἔφραξαν τόν δρόμον εἰς τόν ἐπιδρομέα καί τό φρούριον ἐστάθη διά μίαν ἀκόμη φοράν ἀγέρωχον καί ἀδιάφθορον παρά τήν συνεχῆ προπαγάνδαν τοῦ Κομμουνισμοῦ.

ΠΟΛΥΧΡ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑΣ

ΛΟΓΩ ΚΑΤΟΛΙΣΘΗΣΕΩΝ
Η ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ Δ